

O varhanách se v kronice moc nepíše. P. Bouše se o nich poprvé zmiňuje v souvislosti s jejich laděním. „V měsíci září 1904 naladěny varhany a opraven mých při farním chrámu P. Opravu tu provedla firma bratří Paštíků ze Žižkova, skrze p. Hubeného, varhanáře z Protivína. Práci tu konali as 14 dní a oprava ta stála celkem (následuje vynechané místo pro částku, která nebyla nikdy doplněna), zaplatil obnosem (totéž).“

Není to tak dávno, co jsme slavili Velikonoce, a není to tak dávno, kdy jsme se modlili před Božím hrobem. Málokdo z nás ale asi ví, kdy byl ve farním kostele zbudován. Tak tady to je. „V měsíci říjnu 1904 nechal duchovní správce zříditi novou tumbu (mensu) při oltáři postraním sv. Václava, aby v ní mohl též Boží hrob budoucně se zříditi. Novou tumbu tu zhotovil dle schválení Jeho Eminence i bisk. Ordinariatu řezbář z Příbrami Jan Procházka (tentýž opravoval sošku Vzkříšeného Spasitele – viz FZ 9/III – pozn.). Při té příležitosti opraven celý oltář sv. Václava. Náklad na to obnášel 240 Korun a zaplacen z dřívějších úspor od Božího hrobu.“ Zda byla v témže roce pořízena do Božího hrobu i socha Krista se zde však nedočteme.

V zajímavé zmínce související s přestavbou městského kostela se dočteme, že práce pokračovaly až do Vánoc, neboť zima byla velmi mírná, téměř bez sněhu. Zdivo bylo tedy přivedeno až pod krov, a ten byl provizorně opatřen taškami. Snůh napadl až v lednu 1905 a i v únoru ho byly velké závěje. Březen byl však již mírný a v jeho půli se již začalo sít.

O tom, co nového přinesl rok 1905, zase až příště. Jen prozradíme, že počasí se opět vyřádilo.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 1. června bude v rožmitálském domově důchodců opět sloužena mše sv. Začátek bude v 15.00 hod. v kapli domova.

Mše sv. v sobotu 10. června

V sobotu 10. června se koná farní zájezd do jižních Čech. Vzhledem k tomu nebude v tento den v Rožmitále mše sv. Intence bude odsloužena v bývalém augustiniánském klášteře v Borovanech.

Sbírka na Charitu

V neděli 4. června (slavnost Soslání Ducha Sv.) bude sbírka určena na podporu diecézní Charity.

Úmysly mší svatých od 29. května do 11. června 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R – farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 m: Čt 8.00 hod. m – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M – městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
 V: Pá 17.00 hod. V – kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 29.5.	mše sv. není	Po 5.6.	mše sv. není
Út 30.5. M	Za ě Františka Hladíka	Út 6.6. M	Za Karla Poláka a jeho rodiče a všechny d. v o.
St 31.5. M	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a d. v o.	St 7.6. M	Za ě Marii Dolejšovou, manžela a dceru
Čt 1.6. m	Za ing. Josefa Mareše a jeho syna Josefa	Čt 8.6. m	Za Antonína Jarábka a obojí rodiče
Pá 2.6. M	Za Vilmu Klemovou, její rodiče, rodiče Liškovy a Jarmilu Liškovou	Pá 9.6. M	Za rodinu Holanovu
So 3.6. M	Za Věru Hanušovou a její rodiče	So 10.6.	mše sv. není – farní zájezd Intence Za rodiče Falisovy, zetě Tibora a celý rod bude odsloužena v Borovanech
Ne 4.6. R	Za farnosti	Ne 11.6. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
 ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 7. 6. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
 V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 10 Ročník III

28. května 2006

Zamyšlení ke slavnosti Nanebevstoupení Páně

Zmrtvýchvstalý Kristus definitivně vstupuje do věčné slávy. Nabízí se nám myšlenka přesně taková, jaká napadla apoštoly. Je všemu konec, zůstáváme sami, máme strach. Strach z budoucnosti, strach, že ztratíme někoho, kdo nám byl oporou, kdo poradil... Jak známá situace!

Ale ve skutečnosti je to úplně jinak! Ježíš, odcházející k Otci není tím, komu na nás nezáleží, který nás ponechá bez rady, pomoci a odsoudí k tápání v temnotě. Vždyť On přece řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“. Z toho tedy vyplývá, že Kristus, který sedí po pravici Otce, se stává ještě hlouběji a důvěrněji společníkem každého člověka v jeho životě.

Jeho nanebevstoupení tedy otvírá plné pokračování díla, které při svém působení na zemi začal: působení učedníků. Ty, které zde na zemi získal, ty posílá jako své svědky do světa, ti mají získávat další a další a tak se mají prakticky starat o to, aby Ježíšova práce pro záchranu světa pokračovala. Následně vybavení učedníků dary Ducha svatého je obdarováním a posilou na tuto cestu. I my jsme tedy vlastně prodlouženou rukou Boží v Kristově díle na zemi. Proč tedy máme strach?

Nanebevstoupení je velkou zvěstí naděje. Tváří v tvář temnotě smrti a neznámé budoucnosti jsme tímto vyzýváni, abychom pozvedli pohled ke Kristu, na definitivní cíl lidské existence, přemohli strach a už konečně uvěřili jeho příslibům, přijali dary Ducha svatého a v moci a síle tohoto Ducha se stali Kristovými spolupracovníky pro spásu druhých zde na zemi.

Šifra Ježíše Krista

V současné době opět oživila diskuse okolo románu Davida Browna „Šifra mistra Leonarda“ v souvislosti s premiérou údajně velmi slabého filmu natočeného podle této knihy. Jen pro připomenutí shrňme tvrzení, která autor prezentuje jako velké objevy, které chce katolická církev a zvláště prelatura Opus Dei zatajit: Ježíš Kristus měl s Marií Magdalskou děti, jejichž potomci žijí dodnes. Svatý Grál, nádoba do níž stékala Kristova Krev na kříži a po němž pátraly generace blouznivců, není ve skutečnosti nádobou, ale Ježíšovým potomstvem v němž dodnes koluje svatá Krev. Toto tajemství ochraňuje už dva tisíce let tajemná organizace „Převorství síónské“, jehož členy byli mnozí významní mužové, mimo jiné i Leonardo da Vinci, který ve svých dílech zašifroval tato tajemství, jejichž zveřejnění církev brání.

Brownovy myšlenky nejsou ve skutečnosti ničím novým, vyskytují se už stovky let, ale opravdové křesťanství je vždy odmítalo. Nejen proto, že se neopírají o žádné důkazy, ani proto, že církev nepřeje pravdě, ale proto, že křesťanství je mnohem tajemnější. Vše, co Brown tvrdí, může církev vlastně potvrdit, ale musí doplnit ještě něco víc. Proto zde uveřejňuji odpověď na nadhozené problémy přímo od Brownem démonizované prelatury Opus Dei:

Katechismus podle Šifry mistra Leonarda

Knihy Šifra mistra Leonarda je pouhý román. Není zdrojem seriózních informací, ale vyvolává vážné otázky.

1. Byl Ježíš Kristus skutečně ženatý?

Ano. Ježíš byl ženatý s Církví. V Novém zákoně Ježíš často hovoří o Církvi jako nevěstě a sv. Pavel nám říká: „Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk. Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.“ (Ef. 5, 31-32). Ve skutečnosti křesťanské povolání není nic menšího než pozvání k věčné „svatební hostině“ (Zj. 19,9) Krista a jeho nevěsty – Církve.

2. Skutečně vytvořila církev nový zákon?

Ano. Bez Církve bychom nevěděli, které z mnoha starých textů, které hovoří o Ježíšovi, byly inspirovány Bohem; neměli bychom Nový zákon. Ježíš Kristus přímo svědčil svou božskou autoritou ne souboru textů, které v jeho době ani neexistovaly, ale skupině mužů, dvanácti apoštolům a jejich nástupcům (biskupům), kteří učí jeho jménem a s jeho autoritou.

3. Má skutečně sex být svatým?

Ano. Z tohoto důvodu je jedna ze sedmi svátostí nazvána svátost manželství. Křesťanské manželství a kněžství jsou svatá a posvěcující povolání dosažená pomocí speciálních svátostí. (svátost manželství a svátost kněžství). Všechny svátosti – jako na příklad křest nebo Eucharistie – jsou viditelná znamení ustanovená Kristem pro získání Boží milosti a ve skutečnosti v případě svátosti manželství jsou udělovateli svátosti ženich a nevěsta navzájem.

4. Zanechal po sobě Ježíš skutečné potomky?

Ano. Ježíš je Bůh a dal všem, kteří v něj věří, sílu stát se Božími dětmi. Zkrátka my jsme jeho potomky: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!“ (1 Jan 3,1-2). Takže zapomeňte na Merovejce. Jsme královský rodokmen Ježíše Krista: „Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý.“ (1 Petr 2,9).

5. Skutečně postrádá naše kultura postavu ženské svatosti?

Ano postrádá, i přesto v dnešním světě taková chybějící žena je. Její jméno je Maria a měla by být uctívána ne jako žena smrtelného muže, ale jako Matka Boží. Naštěstí ji není těžké objevit. Právě ona je nejznámější ženskou tváří v dějinách, nesčetněkrát zobrazovanou v uměleckých dílech. Nejlepší místo na světě, kde nalezneme dospělé muže a ženy modlící se na kolenou k ženě, snad recitující růžencem k Blahoslavené Panně Marii, je katolická církev.

6. Měli bychom se skutečně modlit k ostatkům Maří Magdalény?

Ano. Svatá Maří Magdaléna je uctívána v nespočetných kostelech, které jsou po ní pojmenovány, zvláště při mši v den jejího svátku (22. července). Ve skutečnosti již více než tisíc let křesťané konají poutě do baziliky sv. Maximina v jižní Francii, kde podle tradice byla sv. Maří Magdaléna pohřbena.

7. Skutečně existuje Svatý grál?

Ano. Lidový příběh o „Svatém grálu“ je středověká legenda, ale opravdový Svatý grál najdeme na oltáři při každé mši svaté. To, co dělá kalich z poslední večeře tak svatým, byla krev Ježíše Krista, kterou obsahoval. A právě při mši svaté tato krev je znovu přítomna. To znamená, že každý kalich v každé mši svaté je opravdový „Svatý grál“.

8. Nosilo ženské lůno skutečně krev Ježíše Krista, Syna Božího?

Ano. Lůno Blahoslavené Panny Marie obsahovalo ne pouze krev, ale také celé tělo Ježíše Krista, po dobu devíti měsíců. Z tohoto důvodu, když se křesťané modlí „Zdravas Maria“, hovoří o plodu jejího lůna a chválí Marii jako tu nejuctyhodnější „archu“.

Autorem textu je otec John Wauck, profesor Pontifikální univerzity Svatého Kříže v Římě. Pro bližší informace viz: www.opusdei.cz

Svatý Josemaría Esciva (1902-1975)

španělský katolický kněz, zakladatel Opus Dei, celým jménem Josemaría Escrivá de Balaguer y Albas – se narodil v Barbastru ve Španělsku 9. ledna 1902 a zemřel v Římě 26. června 1975. Svatý Josemaría Esciva otevřel v katolické církvi novou cestu ke svatosti učení, že muži a ženy se mohou stát svatými při vykonávání své práce a plnění každodenních povinností v křesťanském duchu. Papež Jan Pavel II. blahověstil Mons. Escrivu 17. května 1992. O deset let později, 6. října 2002, jej na Svatopetrském náměstí v Římě před velkým zástupem svatořečil. Při té příležitosti řekl papež v homilii: „Pokračujte v jeho stopách a rozšiřujte ve společnosti vědomí, že jsme všichni povoláni ke svatosti, bez rozdílu rasy, třídy, kultury a věku.“

Z myšlenek sv. Josemarii: Když se pouštíš do apoštolátu, uvědom si, že jde o to, abychom ty druhé učinili šťastnými, co nejšťastnějšími: pravdu nelze oddělit od radosti. Práce není Boží trest – Dělej to, co máš, a soustřed se na to, co děláš.

Nakladatelství Cesta v Brně vydalo v češtině několik jeho zajímavých duchovních spisů. O prelaturě Opus Dei vyšla tamtéž kniha Vittoria Messoriho: Případ Opus Dei.

Z historie 34. část – P. Josef Bouše (6.)

V našem historickém seriálu jsme dospěli až k roku 1904, k roku pro Rožmitál skutečně velevýznamnému. Tehdy počala přestavba městského kostela. 100. výročí jeho posvěcení jsme oslavili v loňském roce, proto plně odkazují na FZ 17/II, který je této události podrobně věnován.

My se v tomto díle budeme věnovat událostem sice méně významným, ale přesto zajímavým. P. Boš by nebyl dobrým hospodářem, kdyby hned poté, co zmiňuje „Rozšíření a zvětšení měst. kaple“, nezhodnotil klimatické podmínky jara 1904. „Jarní počasí bylo ku zasetí jaře příznivé.. Oves, ječmen a brambory, vše do země zaděláno již v měsíci dubnu. Poněvadž bylo dost vláhly, sešlo vše dobře, ale okázalo se i mnoho ohnice, trejlu (ohnice=polní plevel z čeledi brukvovitých – pozn.). Jetele následkem vláhly pěkně vzrostly a sekli je lidi již po sv. Janu Nep. – Také sena urodilo se hojně.“ Pokud bychom soudili podle jara, mohl se tento rok skutečně vydařit. Jenže – Nechval dne před večerem – za krátko uvidíme, že takový rozhodně nebyl.

V obvyklém sledu informací nesmí chybět zmínka o daru od Eucharistického spolku. Tentokrát byl farní kostel za odvedené příspěvky ve výši 67 K 10 hal. „obdařen fialovým ornátem“. Následuje zápis o kanonické vizitaci, pod který se podepsal biskupský vikář V. Jíně.

Následující odstavec dokazuje, jak vrtkavé je počasí a jak se doba skutečně velice změnila. My totiž nevíme, co máme, když nejsme závislí na úrodě „trávy“. To, co my dnes pomocí techniky hbitě likvidujeme a je nám to spíše na obtíž, bylo základním zdrojem obživy dobytka, na něž byli naši předkové bezezbytku odkázáni. Nebyla-li tráva, nebylo čím krmit atd. Po nádherném a na vláhu bohatém jaru přišlo léto a to „bylo suché, velmi horké. Následek toho byl nedostatek zeleného krmení. Otavy jetelové a na lukách dletem zaschly, dletem vyhořely. Nesklizeny téměř žádné. Také brambory suchem se neuvedly. Sklizeny jich velmi málo a také malé. Lidi měli bídu.“

Ale i přesto počala toho roku přestavba městského kostela a 11. září byl slavně položen základní kámen k novému kostelu (viz FZ 17/II).

A to zdaleka není všechno. Budovalo se dál, vzdor veškeré nepřízni. „Ve farním dvoře byla dřevěná kašna již shnilá. Duchovní správce Jos. Bouše prosil několikrát o zřízení nové dřevěné. Konečně po mnohých prosbách ráčil Jeho Eminence Lev Skrbenský ze Hříště na návrh p. k. a ředitele velkostatku Jos. Kadeřábka milostivě povolití na zřízení nové kamené kašny 85 zl., čili 170 K. – Kašna ta měla být ale jen 150 cm dlouhá a 110 cm široká. Duchovní správce ale nechal přesto zhotoviti kašnu tu větší, a sice 2 metry dlouhou a tolikéž širokou. Připlatil na ní přes 30 zl. čili 60 Korun.“